

nastavak sa str. 17

I kako ste reagirali pred tim što vam je govorio vaš prijatelj?

Ova priča me je uistinu očarala. Svećenik mi je kazao da je Albert pokušava napisati, ali da ne uspijeva te da ima nekoliko novinara iz Londona koji to žele napraviti, jer taj je tip bio tamo jako poznat, a preko noći se obratio u Božjeg čovjeka. S mnogo radoznalosti otišla sam u samostan, Albert me intervjuirao i rekao kako smatra da ja nisam prikladna osoba za to: „Molit ću za vas, ali ne pristajem“, bilo je sve što mi je kazao. Otprilike mjesec i pol kasnije me je nazvao i rekao: „Nakon što sam molio svaki dan, i dalje sam uvjeren kako niste najprikladnija osoba koja će pisati moju priču, ali u molitvi sam shvatio i da ćete to ipak vi napraviti“.

Pomalo nesuvislo....

Bila sam zbunjena, jer ako je on mislio da nisam 'podobna', nisam ništa shvaćala, jer mi je još govorio: „Ja mislim da niste, ne, Španjolka ne. Ali u molitvi osjećam da mi upravo Bog govori: „ Da, Španjolka.“ I tako sam počela. Godinu i pol dana radila sam na projektu.

Kakav je bio Albert?

Jako inteligentan. Kad sam ga upoznala, imao je 52 godine i vidjela sam da je njegovo obraćenje bilo istinsko i duboko. Moglo se naslutiti da je u prošlosti bio nasilan, gubio je strpljenje, i vidjelo se da se konstantno bori sam sa sobom. Gubio je živce sa mnom, jer sam bila dosta spora dok bih pričala o Bogu, i u određenim trenucima sam se prestrašila jer nikad nisam bila sa jednim mistikom, s nekim tko vidi anđele.

Iz drugog iskustva obraćenja, a unutar ovog osobitog svjedočanstva, što je ono što vam je najviše privuklo pozornost?

To da je opat iz samostana bio psihijatar i da je tvrdio kako Albert nije lud, te da je prošao brojna ispitivanja. To ti stvara jedan teško objašnjiv osjećaj.

Strah?

Osjećala sam i strah, jer mistik je osoba koja može mnogo dobra donijeti čovječanstvu, zbog čega sotona uopće nije sretan sa takvim ljudima. Tijekom rada s njim dogodilo se niz pojedinosti koje su me opsjedale i zbog kojih sam gotovo napustila projekt.

To su oni o kojima pišete u romanu, fizički napadi demona na Alberta?

Vrlo slični. Napadi od kojih je patio Albert nisu bili fizičkog karaktera, već duhovnoga, mnogo gori i vrlo teški. Ali je ova knjiga, prema Albertovu traženju, namijenjena najsiriromašnijim i marginalnim slojevima društva. Posebice zatvorenici. Bio je

opsjednut s time da spoznaju da Bog doista postoji. Onda sam pronašla način da te duhovne napadaje objasnim ljudima niže obrazbe, pretvarajući ih u fizičke. To svakom razumije, jer svatko je nekada primao udarce i boljelo je.

Dalđe, demon nije izmišljotina?

Ne. To vam može reći svaki egzorcist. Ja sam intervjuirala dvojicu njih zbog tog poglavlja. Jako dobro su me posavjetovali i to su, mislim, bili trenutci mog života kad sam se najviše bojala.

Kako to demon plaši?

To su jako osjetljiva iskustva da bi ih se objasnilo. Jedino što znam jest da ne želim imati s njime nikakva posla jer se njegova nazočnost može osjetiti. Godinu i pol sam radila s mistikom i osjećala kako nas je nešto priječilo da se napiše ova knjiga.

O ovoj temi, u El castigo de los angeles, romanu o Medugorju, u dvije epizode govorite o demonu: jedna je o egzorcizmu, a druga o demonskom ukazanju. Jesu li stvarne obje epizode ili su samo dio priče?

Kada se osobe upuste, zadu u takve probleme, što je redovito kroz razne vrste spiritizma, demon djeluje, i kad je jedna osoba opsjednuta, ono što obično čini jest da hita na mjesta gdje zna da Bog snažno djeluje. Na primjer, Lourdes, Fatima ili Medugorje. Priča o opsjednutom u El castigo de los angeles koju, Bogu hvala, nisam vidjela, jest jedna istinita priča koja se zbila u Medugorju, usred bijela dana, i pred mnoštvom svjedoka. Kod druge epizode riječ je o demonskom

ukazanju Mirjani, jednoj od vidjelica iz Medugorja. Ona je sama svjedočila kako je Gospu vidjela svakodnevno, i jednog dana ukazalo joj se demon prerušen u Mariju. Kaže da se ljutila na Gospu nekoliko dana, ali Gospa joj je protumačila kako je to dopustila da bi ljudi znali da demon postoji, i da je stvaran.

Poruka Medugorja jest poruka mira, usred svijeta gdje nasilje vrvi na svakom koraku. Vi vjerujete u tu poruku?

Jasno, ja vjerujem u tu poruku. I vjerujem da se na nasilje ne može odgovoriti nasiljem. To je kršćansko počelo, i ja kao katalinkinja nastojim ga primjenjivati. Ovaj stav, kao i tematika mojih romana, zatvaraju mi u mojoj profesiji mnoga vrata, ali mi otvaraju druga koja su prekrasna.

Dakle, vrijedi truda?

Meni, svakoga. Jer vjerujem da se nalazimo u vrlo teškom povijesnom trenutku u Španjolskoj. Smatram da mi katolici moramo biti hrabri. Ne možemo pristati na to da nam se rugaju ili da nas mlate. Kada prikazuju kazališnu predstavu u kojoj vrijeđaju Boga, moramo, bez nasilja, zahtijevati poštovanje. Kada emitiraju program u kome Krista premazana margarinom stavljaju u mikrovalnu pećnicu, katolik mora reći: Iskazao si mi manjak poštovanja, i nemoj to ponovno učiniti. Obrana mojih načela donosi mi veliki unutarnji mir, pa čak i kad me vani kleveću ili vrijeđaju. Ne bi nas trebala brinuti kritika, nismo nitko i ništa. Ali kad vrijeđaju moje vjerske osjećaje, moram zahtijevati da me poštuju, baš kao što ni ja nikad ne bih uskratila poštovanje jednom budistu.

Dajte nam jednu poruku te nade koju ste pronašli u Medugorju?

Moja poruka nade jest Bog. Ja vjerujem, kad bi u ovom trenutku cijelo čovječanstvo, sve do zadnjega izgubljena otočića tamo negdje iza Singapura, sjelo pet minuta u molitvi, svatko na svom jeziku, svatko svome Bogu, tražeći od njega mir i unutarnju preobrazbu, svijet bi se vrlo brzo promijenio, što je i papa Wojtyła govorio. Cijelo jedno čovječanstvo, sjedinjeno u molitvi za mir, preobrazilo bi svijet. Medugorske poruke trajni su poziv na molitvu, a preko nje ljudi mogu doći do unutarnjeg mira koji je početak sveopćega mira.

Izvor: „ALBA“ (Dossier; Medugorje, zemlja obraćenja) (Prijevod: Filka Mihalj)